

Prikkels

'S morgens vroeg en de wekker gaat. Irritant.

En terwijl je wakker wordt, besef ik dat je lontje alweer aan staat.

We starten de dag, zoals altijd. Aankleden, ontbijten, brood smeren voor school, bekers vullen, je koekjes inpakken, en je tas klaar zetten.

Daarna je medicatie innemen, je haren fatsoeneren en je sokken aantrekken.

Beneden vraag ik je of je alles hebt en je zegt "JA" luid en duidelijk.

Zolang als het in dit ritme gaat is alles prima OK. Veilig en gecontroleerd.

Maar dan zegt je broer iets, ik moet nog iets weten, oh en vergeet je rapport niet mee te nemen. En in 5,4,3,2,1 en je bom barst. Tranen vallen naar beneden en je raakt volledig de controle kwijt.

Dit is de 1ste bom van de nog zovelen die volgen. Te veel info, prikkels en doelen.

Ik zie de angst, verdriet en je pijn om te weten dat deze dag enorm zwaar voor je wordt.

Ik zet je af bij school en krijg een enorme dikke knuffel en je hele lijf schreeuwt van spanning.

Ik geef je een kus en met verdriet in m'n stem wens ik je een fijne dag toe, veel succes en "zet hem op kanjer" zeg ik tegen je.

De autodeur slaat dicht en ik voel de tranen langs m'n wangen branden.

Ik maak me op om vanmiddag de ultieme en stevigste boksbal voor je te zijn ♥

Geschreven door een moeder en mantelzorgster

